

Sprawa C-781/23**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym****Data wpływu:**

18 grudnia 2023 r.

Oznaczenie sądu odsyłającego:

Högsta förvaltningsdomstolen (Szwecja)

Data wydania postanowienia o wystąpieniu z wnioskiem o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym:

12 grudnia 2023 r.

Strona wnosząca środek odwoławczy:

Malmö Motorreovering AB

Druga strona postępowania:

Allmänna ombudet hos Tullverket

HÖGSTA PROTOKÓL [...]**FÖRVALTNINGS-** 12.12.23 [...]**DOMSTOLEN** [...]
(NAJWYŻSZY
SĄD ADMINISTRACYJNY, SZWECJA)

[...]

STRONA WNOSZĄCA ŚRODEK ODWOŁAWCZY

Malmö Motorreovering AB [...]

[...]

DRUGA STRONA POSTĘPOWANIA

Allmänna ombudet hos Tullverket (przedstawiciel interesu publicznego przy urzędzie celnym, Szwecja)

[...]

POSTANOWIENIE

Do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej należy wystąpić, na podstawie art. 267 TFUE, o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym zgodnie z załączonym wnioskiem o wydanie takiego orzeczenia (załącznik do protokołu).

[...]

ZAŁĄCZNIK

Wniosek o wydanie, na podstawie art. 267 TFUE, orzeczenia w trybie prejudycjalnym w sprawie wykładni art. 251 rozporządzenia (UE) nr 952/2013 ustanawiającego unijny kodeks celny

Wprowadzenie

- 1 W swoim wniosku o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym Högsta förvaltningsdomstolen (najwyższy sąd administracyjny, Szwecja) zwraca się o wyjaśnienie, jak należy interpretować art. 251 unijnego kodeksu celnego w odniesieniu do warunków przedłużenia wcześniej wyznaczonego terminu, przez jaki towary mogą być objęte procedurą odprawy czasowej. Pytanie prejudycjalne wpisuje się w ramy postępowania w przedmiocie wygaśnięcia długu celnego na podstawie art. 124 ust. 1 lit. h) unijnego kodeksu celnego.

Właściwe przepisy prawa Unii

- 2 Zgodnie z art. 28 ust. 1 lit. b) unijnego kodeksu celnego korzystna decyzja zostaje cofnięta lub zmieniona na wniosek posiadacza decyzji.
- 3 Artykuł 79 ust. 1 lit. a) stanowi, że jeżeli towary podlegają należnościami celnym przywozowym, dług celny w przywozie powstaje w przypadku niewypełnienia jednego z obowiązków przewidzianych przewidzianego w przepisach prawa celnego, dotyczących między innymi odprawy czasowej tych towarów na obszarze celnym Unii.
- 4 Dług celny powstały zgodnie z art. 79 ust. 1 lit. a) wygasa na podstawie art. 124 ust. 1 lit. h), jeżeli, po pierwsze, uchybienie, które doprowadziło do powstania długu celnego, nie miało istotnego wpływu na prawidłowy przebieg danej procedury celnej i nie stanowiło usiłowania popełnienia oszustwa oraz, po drugie, dokonane zostają następnie wszelkie formalności niezbędne do uregulowania sytuacji towarów.
- 5 Artykuł 250 ust. 1 stanowi, że w ramach procedury odprawy czasowej towary nieunijne przeznaczone do powrotnego wywozu mogą być objęte szczególnym

przeznaczeniem na obszarze celnym Unii, z całkowitym lub częściowym zwolnieniem z należności celnych przywozowych.

- 6 W art. 251 określono termin, przez jaki towary mogą być objęte procedurą odprawy czasowej.
- 7 Ustęp 1 tego artykułu stanowi, że organy celne wyznaczają termin, w którym towary objęte procedurą odprawy czasowej muszą zostać powrotnie wywiezione lub objęte kolejną procedurą celną. Wskazano w nim również, że taki termin musi być wystarczająco długi, by cel, jakim jest dopuszczone wykorzystanie, został osiągnięty.
- 8 Ustęp 2 tego artykułu stanowi, że o ile nie przewidziano inaczej, maksymalny termin, przez jaki towary mogą być objęte procedurą odprawy czasowej w ramach tego samego celu i pozostawać pod odpowiedzialnością tego samego posiadacza pozwolenia, wynosi 24 miesiące, nawet w przypadku gdy procedura została zamknięta przez objęcie towarów inną procedurą specjalną, a następnie towary zostały ponownie objęte procedurą odprawy czasowej.
- 9 Zgodnie z jego ust. 3 w wyjątkowych okolicznościach, jeżeli dopuszczone wykorzystanie nie mogło zostać osiągnięte w terminach, o których mowa w ust. 1 i 2, organy celne mogą przedłużyć te terminy w rozsądnym zakresie na uzasadniony wniosek posiadacza pozwolenia.
- 10 Wreszcie jego ust. 4 stanowi, że całkowity okres, przez który towary mogą być objęte procedurą odprawy czasowej, nie może przekraczać dziesięciu lat, z wyjątkiem przypadku, gdy wystąpi nieprzewidziane zdarzenie.
- 11 Zgodnie z art. 103 lit. a) rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2015/2446 z dnia 28 lipca 2015 r. uzupełniającego rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 952/2013 w odniesieniu do szczegółowych zasad dotyczących niektórych przepisów unijnego kodeksu celnego przekroczenie terminu o okres, który nie jest dłuższy niż przedłużenie terminu, które zostałyby przyznane, gdyby złożony został wniosek o takie przedłużenie, uznaje się – na potrzeby stosowania art. 124 ust. 1 lit. h) ppkt (i) unijnego kodeksu celnego – za uchybienie niemające istotnego wpływu na prawidłowy przebieg procedury celnej.

Okoliczności powstania sporu

- 12 Sprawa dotyczy spółki działającej pod firmą Malmö Motorrenovering AB oraz odprawa czasowej samochodu wyścigowego ze Stanów Zjednoczonych do Szwecji. Zamiarem owej spółki był przywóz tego pojazdu w celu wykorzystania go w ramach prowadzonej na terenie Unii działalności związanej z wyścigami, a następnie jego powrotny wywóz. Działalność związana z wyścigami miała być prowadzona do dnia 8 września 2019 r. Spółka wystąpiła o pozwolenie na skorzystanie z procedury odprawy czasowej i uzyskała takie pozwolenie, a w dniu 30 kwietnia 2019 r. sprowadziła samochód do kraju. Zgodnie z warunkami

pozwolenia pojazd ten miał jednak zostać powrotnie wywieziony przed dniem 30 lipca 2019 r., to znaczy jeszcze przed zakończeniem działalności związanej z wyścigami. Spółka oraz Tullverket (urząd celny, Szwecja) pozostają w sporze co do powodu, dla którego wyznaczono właśnie ten termin, a nie termin późniejszy.

- 13 Bezsporne jest, że samochód został powrotnie wywieziony dopiero w dniu 19 września 2019 r., to znaczy po terminie wskazanym w pozwoleniu, oraz że nie stanowiło to usiłowania popełnienia oszustwa.
- 14 Ponieważ samochód został powrotnie wywieziony po upływie terminu określonego w pozwoleniu, urząd celny wydał wobec spółki decyzję o wymierzeniu należności celnej w wysokości 101 959 SEK oraz ustaleniu zobowiązania z tytułu VAT w wysokości 280 387 SEK.
- 15 Spółka zaskarżyła tę decyzję do Förvaltningsrätten i Linköping (sądu administracyjnego w Linköping, Szwecja), który uwzględnił jej skargę i orzekł o wygaśnięciu długu celnego oraz powstałego w związku z nim obowiązku podatkowego w VAT. Förvaltningsrätten zauważył, że spółka nie podała w zgłoszeniu celnym ostatecznej daty powrotnego wywozu, ale jej zamiarem było wywiezienie samochodu dopiero po zakończeniu sezonu wyścigowego. Zdaniem Förvaltningsrätten nic nie wskazuje na to, że procedura została przeprowadzona z zamiarem popełnienia oszustwa; wydaje się natomiast, iż doszło po prostu do przeoczenia. W związku z tym oraz ze względu na fakt, że urząd celny nie podniósł, iż zachodziły powody, aby nie wyznaczyć spółce terminu kończącego się w dniu faktycznego powrotnego wywozu samochodu, gdyby ów dzień został wcześniej podany we wniosku, Förvaltningsrätten uznał, że istnieją podstawy przemawiające za przyjęciem, iż doszło do wygaśnięcia długu celnego na podstawie art. 124 ust. 1 lit. h) unijnego kodeksu celnego.
- 16 Urząd celny odwołał się do Kammarrätten i Jönköping (apelacyjnego sądu administracyjnego w Jönköping, Szwecja), który uwzględnił środek odwoławczy i utrzymał w mocy decyzję urzędu celnego. Kammarrätten orzekł, że skorzystanie z dobrodziejstwa przewidzianego w art. 124 ust. 1 lit. h) unijnego kodeksu celnego oraz art. 103 lit. a) rozporządzenia uzupełniającego wymaga zbadania, czy oraz w jakim zakresie spółce przyznano by przedłużenie terminu na powrotny wywóz samochodu, gdyby do urzędu celnego został złożony wniosek o takie przedłużenie. Uznano, że spółka nie wykazała, iż okoliczności były tego rodzaju, że można by uważać za prawdopodobne, iż przyznano by jej przedłużenie, gdyby złożony został wniosek w tym przedmiocie. Jest tak tym bardziej, że w tym przypadku przedłużenie terminu byłoby obwarowane wymogiem, zgodnie z którym spółka jest w stanie się powołać na wyjątkowe okoliczności jako na powód przemawiający za uwzględnieniem takiego wniosku. W związku z tym nie było podstaw do uznania, że doszło do wygaśnięcia długu celnego na podstawie art. 124 ust. 1 lit. h) unijnego kodeksu celnego.

- 17 Od wyroku Kammarrätten spółka wniosła środek odwoławczy do Högsta förvaltningsdomstolen. Högsta förvaltningsdomstolen może przyjąć środek odwoławczy do rozpoznania w konkretnym zakresie, w jakim dokonanie kontroli ma szczególne znaczenie dla jednolitego stosowania prawa (tzw. kwestia precedensowa). Högsta förvaltningsdomstolen przyjął odwołanie do rozpoznania w zakresie kwestii precedensowej dotyczącej warunków wyznaczenia oraz późniejszego przedłużenia terminu, przez jaki towary mogą być objęte procedurą odprawy czasowej na podstawie art. 251 unijnego kodeksu celnego. Kwestia przyjęcia odwołania do rozpoznania w pozostałym zakresie została pozostawiona do późniejszego rozstrzygnięcia.
- 18 W tego rodzaju sprawach skarga w interesie publicznym jest wnoszona do Högsta förvaltningsdomstolen przez przedstawiciela interesu publicznego przy urzędzie celnym. Drugą stroną postępowania w sprawie przed Högsta förvaltningsdomstolen jest zatem przedstawiciel interesu publicznego, a nie urząd celny. Urząd celny miał jednak możliwość przedstawienia uwag w tej sprawie.

Stanowiska stron i organu celnego

Malmö Motorreovering AB

- 19 Spółka Malmö Motorreovering AB wnosi do Högsta förvaltningsdomstolen o orzeczenie, że istnieją podstawy, aby przyjąć, iż doszło do wygaśnięcia długu celnego spółki. Spółka przytacza poniższe argumenty.
- 20 Stanowisko urzędu celnego, zgodnie z którym dla zastosowania podstaw umożliwiających skorzystanie z dobrodziejstwa wygaśnięcia długu celnego wymagane są wyjątkowe okoliczności, jest nieprawidłowe zarówno w świetle brzmienia, jak i celu art. 251 unijnego kodeksu celnego. Wyjątkowe okoliczności, o których mowa w ust. 3 tego artykułu, odnoszą się do 24-miesięcznego terminu wskazanego w ust. 2. Ustęp 3 odsyła również do ust. 1, ponieważ taki termin mógł od początku zostać ustalony w wymiarze 24 miesięcy lub dłuższym. W związku z tym ust. 3 należy interpretować w ten sposób, że procedura odprawy czasowej może trwać maksymalnie 24 miesiące oraz że dalsze przedłużenie tego terminu wymaga zaistnienia wyjątkowych okoliczności.

Przedstawiciel interesu publicznego przy urzędzie celnym

- 21 Przedstawiciel interesu publicznego przy urzędzie celnym twierdzi, że sprawę należy przekazać Kammarrätten do ponownego rozpoznania z tej przyczyny, iż art. 251 ust. 3 unijnego kodeksu celnego nie ma zastosowania, oraz przytacza poniższe argumenty.
- 22 Generalnie obowiązuje zasada ogólna wyrażona w art. 251 ust. 1 unijnego kodeksu celnego, w myśl której termin wyznaczony przez organ celny ma być wystarczająco długi, by cel, jakim jest dopuszczone wykorzystanie, został

osiągnięty. Jeżeli okazuje się, że wyznaczony termin, przez jaki towary mogą być objęte procedurą odprawy czasowej, jest niewystarczający, posiadacz pozwolenia może, na podstawie art. 28 ust. 1 lit. b), wystąpić z wnioskiem o zmianę decyzji w celu przedłużenia terminu. Zgodnie z racjonalną wykładnią tego ostatniego przepisu może on być ograniczony przez inne normy, o ile mają one zastosowanie. Pytanie brzmi, czy art. 251 ust. 3 przewiduje takie ograniczenie w rozpatrywanej sytuacji.

- 23 Co się tyczy przedłużenia terminu, o którym mowa w art. 251, wydaje się racjonalne i właściwe, aby decyzja o takim przedłużeniu była wydawana wówczas, gdy posiadacz pozwolenia jest w stanie wykazać, że wyznaczony termin nie wystarcza na osiągnięcie zamierzonego celu. Wymóg przewidujący, że takie przedłużenie może zostać przyznane jedynie w wyjątkowych okolicznościach, naruszałby cel tych przepisów.
- 24 Z części wprowadzającej art. 251 ust. 3 unijnego kodeksu celnego jasno wynika, że ów przepis ma w założeniu mieć zastosowanie wówczas, gdy dopuszczone wykorzystanie nie mogło zostać osiągnięte w terminach, o których mowa w ust. 1 i 2. W świetle celu tych przepisów odesłanie do ust. 1 i 2 należy rozumieć w ten sposób, że ust. 3 odnosi się do przedłużenia terminu, o którym mowa w ust. 1, ponad maksymalny termin 24 miesięcy wskazany w ust. 2.
- 25 Taka wykładnia oznacza, że przewidziane w art. 251 ust. 3 ograniczenie dotyczące wyjątkowych okoliczności ma zastosowanie wyłącznie wówczas, gdy przedłużenie terminu, przez jaki towary mogą być objęte procedurą odprawy czasowej (w ramach tego samego celu i pod odpowiedzialnością tego samego posiadacza pozwolenia), doprowadzi do zakreślenia terminu dłuższego niż 24 miesiące.

Urząd celny

- 26 Urząd celny argumentuje, że środek odwoławczy należy oddalić, i podnosi, iż art. 251 ust. 3 unijnego kodeksu celnego znajduje zastosowanie w niniejszej sprawie. W owym przepisie odesłano zarówno do ust. 1, jak i do ust. 2. Jeżeli ust. 3 miałby w założeniu mieć zastosowanie wyłącznie w sytuacji, w której termin byłby dłuższy od maksymalnego terminu wynoszącego 24 miesiące, o którym mowa w ust. 2, to ust. 3 zawierałby odesłanie jedynie do ust. 2.

Konieczność uzyskania orzeczenia w trybie prejudycjalnym

- 27 Bezsporne jest, że wyznaczony przez urząd celny termin na powrotny wywóz nie był wystarczająco długi, by został osiągnięty cel dopuszczonego wykorzystania polegający na wykorzystywaniu samochodu w wyścigach na terenie Unii aż do początku września 2019 r. Ponadto nie ulega wątpliwości, że całkowity okres potrzebny spółce do osiągnięcia tego celu był krótszy niż 24 miesiące oraz że nie miało miejsca usiłowanie popełnienia oszustwa.

- 28 W postępowaniu przed Högsta förvaltningsdomstolen powstaje pytanie, jakie warunki mają zastosowanie, w sytuacji takiej jak ta opisana powyżej, w odniesieniu do wyznaczenia i późniejszego przedłużenia terminu, przez jaki towary mogą być objęte procedurą odprawy czasowej na podstawie art. 251 unijnego kodeksu celnego.
- 29 Artykuł 251 ust. 3 stanowi, że w wyjątkowych okolicznościach, jeżeli dopuszczone wykorzystanie nie mogło zostać osiągnięte w terminach, o których mowa w ust. 1 i 2, organy celne mogą przedłużyć te terminy w rozsądnym zakresie na uzasadniony wniosek posiadacza pozwolenia. Spółka i przedstawiciel interesu publicznego interpretują ten przepis inaczej niż urząd celny.
- 30 Jak argumentują spółka i przedstawiciel interesu publicznego, art. 251 ust. 3 unijnego kodeksu celnego można rozumieć w ten sposób, że ma on zastosowanie wyłącznie wówczas, gdy wniosek o przedłużenie terminu skutkowałby tym, iż wyznaczony termin, wraz z wnioskowanym przedłużeniem, byłby dłuższy niż termin 24 miesięcy, o którym mowa w ust. 2. W razie przyjęcia takiej wykładni ust. 3 wymóg dotyczący wyjątkowych okoliczności nie miałby zastosowania w sytuacji, w której – tak jak w niniejszej sprawie – wyznaczony termin, wraz z wnioskowanym przedłużeniem, nie przekracza 24 miesięcy.
- 31 Urząd celny opowiada się z kolei za odmienną interpretacją ust. 3 i twierdzi, że zawarte w nim odesłanie do ust. 1 i 2 oznacza, iż ust. 3 ma zastosowanie zawsze, gdy dopuszczone wykorzystanie nie mogło zostać osiągnięte w wyznaczonym terminie. W razie przyjęcia takiej wykładni tego przepisu wymóg dotyczący wyjątkowych okoliczności miałby zastosowanie również wówczas, gdy wyznaczony termin, wraz z wnioskowanym przedłużeniem, nie przekracza 24 miesięcy.
- 32 Högsta förvaltningsdomstolen stwierdza, że na podstawie brzmienia tego artykułu nie można wykluczyć żadnej z tych interpretacji. Högsta förvaltningsdomstolen jest zdania, że sformułowane przez przedstawiciela interesu publicznego twierdzenia odnoszące się do celu tych przepisów nie wystarczają do rozstrzygnięcia o ich znaczeniu. Wydaje się, że Trybunał Unii Europejskiej jak dotąd nie badał tego zagadnienia, w związku z czym Högsta förvaltningsdomstolen uważa, iż brak jest wystarczających wskazówek umożliwiających rozstrzygnięcie kwestii powstałej w niniejszej sprawie. Należy zatem zwrócić się do Trybunału o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym.

Pytanie

- 33 W świetle powyższego Högsta förvaltningsdomstolen zwraca się do Trybunału o udzielenie odpowiedzi na przedstawione poniżej pytanie.
- 34 Czy art. 251 unijnego kodeksu celnego należy interpretować w ten sposób, że zawarte w jego ust. 3 odesłanie do ust. 1 i 2 oznacza, iż przewidziany w ust. 3 wymóg dotyczący wyjątkowych okoliczności ma zastosowanie wyłącznie

wówczas, gdy wyznaczony termin, wraz z wnioskowanym przedłużeniem, ma skutek tego rodzaju, iż całkowity okres, przez który towary mogą być objęte procedurą odprawy czasowej, przekracza 24 miesiące? Czy też może ów artykuł należy interpretować w ten sposób, że przewidziany w ust. 3 wymóg dotyczący wyjątkowych okoliczności ma zastosowanie do wszystkich wniosków o przedłużenie terminu, to znaczy nawet wówczas, gdy już wyznaczony termin, wraz z wnioskowanym przedłużeniem, nie przekracza termin 24 miesięcy, o którym mowa w ust. 2?

DOKUMENT ROBOCZY